

Отъ сичко това много ясно са види нарушеніе-то на церковно-то остановленіе въ управленіе-то на божии-тъ церкви. Второ-то правило на 2-й вселенски Соборъ казва така: « Областныя епископы да не простирають своя ея власти на церкви за предѣлами своея области, и да не смѣшивають церквей: но по правиламъ Александрійскій епископъ да управляетъ токмо церквами египетскими; епископы восточные да началствуютъ токмо на Востокъ, съ сохраненіемъ Антиохійской церкви правилами Никейскими признанныхъ; также епископы области Асійскія да началствуютъ токмо въ Асіи; епископы Понтікійскіе да имѣють въ своемъ вѣдѣній дѣла токмо Понтікійскія области, Оракійскіе токмо Оракій; не бы приглашены епископы да не переходять за предѣлы своея области для рукоположенія, или какого другаго церковнаго распоряженія; при сохраненіе же вышенисаннаго правила о церковныхъ областяхъ, явно есть яко дѣла каждыя области благоучредати будетъ Соборъ тоя же области, какъ опредѣлено въ Никей. » Споредъ това правило и други тѣмъ паралелны (8-то на 3-й вселенски Соборъ, 6-то на 1-й, и 28-то на 4-й Соборы), както отъ епископски-тъ церкви са составлявать митрополитски-тъ, така също отъ митрополитски-тъ да зависи управленіе-то на церкви-тъ, составляеми отъ сички-тъ областни епархїи. Церковно-то же верховно началство са составлява отъ областній Соборъ заедно съ предсѣдатель-атъ му архіепископа, ексарха или патріарха. Споредъ това също-то узаконеніе съществувало до днесъ и въ наша-та областъ православна-та вселенска патріаршія, както и въ други держави, които си иматъ правителствени Синоди съ свои-тъ си предсѣда-